

Élő Víz

2016. február 21.
Nagyböjt 2. vasárnapja

Miközben imádkozott

Jézus színeváltozásának eseményét Máté, Márk és Lukács evangélista egyaránt lejegyzik, az utóbbiét olvassuk az idei évben.

A három leírás nagyon hasonlít egymáshoz, de egyedül Lukács említi meg, hogy Jézus azért megy fel a három kiválasztott apostollal a hegyre, hogy ott imádkozzon.

Nem az apostolokkal együtt akart imádkozni, hanem az Atyával akart együtt lenni a bensőséges imádság által. Lukács evangélista aztán újra megerősíti, hogy imádkozása közben történt Jézussal a színeváltozás, azaz „miközben imádkozott, arca teljesen átváltozott, ruhája pedig hófehéren ragyogott.” A rövid leírásból az is kiderül, hogy Jézus valóban egyedül imádkozik, az apostolok pedig közben elalszanak. Alvásuk nem érdektelenséget vagy közömbösséget jelent, hanem csupán annyit, hogy éjszaka volt. Imája idejéül az Úr gyakran választja ugyanis az éjszakát, a tizenkettő apostol kiválasztása előtt például „**az egész éjszakát Isten imádságában töltötte**” (Lk 6,12).

Bár az evangélista egyetlen szót sem jegyzett le abból, amit Jézus imádkozott, mégis megpróbálhatjuk kitalálni. Nem légbőlkapott találgatásra gondolok, hanem arra, hogy az előzményekből és a színeváltozás eseményekor történekből ki tudjuk következtetni, hogy mi lehetett az Úr Jézus imájának tartalma, milyen szándékkal fohászkozott az Atyához.

A dicsőség fényében

Urunk, Jézus! A dicsőség fényében állsz előttünk, s feltárod isteni dicsőségedet. Nem kellett neked a világ mulandó dicsősége és határozottan visszatartottad a sátán által kínált hamis dicsőséget.

A reád váró dicsőség látványa megerősít bennünket a hitben, erőt ad a mindennapi kereszthordozáshoz és reményt ad, hogy feltámadunk az örök életre. Ne engedd, hogy belefeledkezzünk evilági teendőinkbe és mulandó dolgok után vágyakozzunk!

Segíts minket, hogy észrevegyük az örök értékeket és mindig szemünk előtt tartjuk végső célunkat, az üdvösséget!

A vigasztalás forrása

A színeváltozás előzményeként Jézus megjövendöli tanítványainak szenvedését és halálát, ami Jeruzsálemben fog majd bekövetkezni (vö. Lk 9,18-22).

Övéi teljes értetlenséggel fogadják szavait, mert elképzeléseikbe a messiási uralom megvalósulásáról nem fér bele semmiféle szenvedés. Jézus jól tudja, hogy szenvedésének és halálának látványa megrendíti majd apostolai és tanítványai hitét. Kudarcként fogják majd megélni azt, hogy Mesterük küldetése ilyen módon ér véget. A színeváltozással, azaz dicsőségének megmutatásával Jézus olyan élményt ad a három kiválasztott apostolnak, amelyre hitük nagy próbatételekor visszaemlékezhetnek majd. Pétert, Jánost és Jakabot a színeváltozáskor a mennyei Atya erősíti meg: „**Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok.**” Lehet, hogy nem világos számukra mindaz, amit Mesterük a szenvedésről mond, és nem értik most még szavainak igazi értelmét, de mégis érdemes hallgatniuk rá. Majd eljön az idő, amikor az Úr kijelentéseit és cselekedeteit megérteti velük a Szentlélek.

Mindezek ismeretében bátran állíthatjuk, hogy Jézus apostolaiért imádkozott dicsősége megmutatását megelőzően. Azért imádkozott, hogy megváltó küldetésének részeként el tudják fogadni a szenvedést és a halált. Azért fohászkozott, hogy szenvedésének láttán ne veszítsék el hitüket.

Vegyétek észre, hogy a kereszthordozásban nem vagytok egyedül! Ne elviselhetetlen teherként tekintetek a keresztre, hanem mint a vigasztalás és lelki erősség forrására!

Nagyböjt 2.
vasárnapja
Ter 15,5-12.17-18
Fil 3,17-4,1
Lk 9,28b-36

Hétfő
Szent Péter ap.
székfoglalása
1Pét 5,1-4
Mt 16,13-19

Kedd
Iz 1,10.16-20
Mt 23,1-12

Szerda
Szent Mátyás
ApCsel 1,15-17.20-26
Jn 15,9-17

Csütörtök
Jer 17,5-10
Lk 16,19-31

Péntek
Ter 37,3-4.12-13a
17b-28
Mt 21,33-43.45-46

Szombat
Mik 7,14-15.18-20
Lk 15,1-3.11-32

Nagyböjt 3.
vasárnapja
Kiv 3,1-8a.13-15
1Kor 10,1-6.10-12
Lk 13,1-9